

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 25/2020-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. januára 2020 zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a zo sudcov Rastislava Kaššáka a Miloša Maďara (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom [REDACTED], [REDACTED], vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v konaní vedenom pod č. k. VI/3Gc444/18/1000-2 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého rozhodnutia a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. januára 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDACTED], [REDACTED]

(ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom [REDACTED], [REDACTED], vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) v konaní vedenom generálnou prokuratúrou pod č. k. VI/3Gc444/18/1000-2 (ďalej len „napadnuté konanie“).

2. Ústavná sťažnosť sťažovateľa bola pôvodne pridelená sudcovi spravodajcovi Sergejovi Kohútovi, ktorému funkčné obdobie sudcu ústavného súdu skončilo 16. februára 2019. V súlade s čl. X bodom 5 písm. b) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 v znení dodatku č. 1 (ďalej len „rozvrh práce“) bola vec náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov 17. októbra 2019 pridelená sudcovi spravodajcovi Milošovi Maďarovi a v zmysle čl. II bodu 3 písm. a) rozvrhu práce prerokovaná v prvom senáte ústavného súdu v zložení uvedenom v záhlaví tohto uznesenia.

3. Z obsahu ústavnej sťažnosti a priložených príloh vyplýva, že sťažovateľ podal generálnej prokuratúre list doručený jej 7. novembra 2018 označený ako žiadosť podľa zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) v znení neskorších predpisov. Generálna prokuratúra na túto žiadosť odpovedala oznámením z 19. novembra 2018, s ktorého obsahom sťažovateľ nesúhlasí, poukazujúc pritom na to, že z ním uzavretej kúpnej zmluvy s Fondom národného majetku Slovenskej republiky týkajúcej sa privatizácie Obvodného zdravotného strediska [REDACTED] mu nevyplýva podľa neho žiadna povinnosť voči „odštatneným lekárom pracujúcim na neštátnej zubnej ambulancii“. Generálna prokuratúra podľa sťažovateľa mu dosiaľ „nepreukázala a nepredložila dôkazy“ svojho tvrdenia, že „privatizovaným majetkom privatizácie OZS [REDACTED] bola neštátna zubná ambulancia s neštátnym zubárom [REDACTED]“, a z tohto dôvodu sa nemal možnosť vyjadriť k žiadnym dôkazom preukazujúcim toto tvrdenie, čo je podľa neho porušením jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

4. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ ústavnému súdu navrhol, aby v predmetnej veci svojím nálezom rozhodol, že jeho základné práva podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru boli generálnou prokuratúrou v konaní vedenom pod č. k. VI/3Gc444/18/1000-2 porušené, vrátil vec generálnej prokuratúre a prikázal jej obnoviť stav pred porušením jeho základných práv, ako aj, aby generálnu prokuratúru zaviazal k úhrade jeho trov konania v sume 415,51 €.

II.

Relevantná právna úprava

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

7. V súlade s čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

8. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

9. Dňa 1. marca 2019 nadobudol účinnosť zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v čl. I § 1 až § 13 a § 16 až § 28 a § 32 až § 248 a § 250 a § 251. V zmysle § 246 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde sa tento zákon použije aj na konania začaté do 28. februára 2019, pričom právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali do 28. februára 2019, zostávajú zachované.

10. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

11. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania, a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc, b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovel žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37, c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom, d) ktorý je neprípustný, e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou, f) ktorý je podaný oneskorene, g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

12. Ústavný súd za podstatu tejto sťažnosti považoval namietané porušenia sťažovateľových základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom generálnej prokuratúry v konaní vedenom pod č. k. VI/3Gc444/18/1000-2.

13. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že generálnej prokuratúre bolo 7. novembra 2018 doručené podanie sťažovateľa označené ako žiadosť podľa zákona o slobodnom prístupe k informáciám. Generálna prokuratúra na ňu odpovedala podaním označeným ako oznámenie č. k. VI/3Gc444/18/1000-2 z 19. novembra 2018 (ďalej len

„oznámenie“), v ktorom uvedenú žiadosť sťažovateľa na základe jej obsahu v súlade s § 34 ods. 2 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“) posúdila za ďalší opakovaný podnet podľa § 36 ods. 2 zákona o prokuratúre vo veciach vybavovaných Krajskou prokuratúrou v Košiciach pod sp. zn. Kc 2062/03 a generálnou prokuratúrou pod sp. zn. VI/2Pz308/05. V oznámení generálna prokuratúra následne poukázala na znenie § 36 ods. 2 zákona o prokuratúre, t. j. podmienky zaobrerania sa opakovaným podnetom, ďalej konštatovala, že sťažovateľ opakovane žiada o preskúmanie zákonnosti procesného postupu pri vybavovaní jeho podnetov na podanie mimoriadneho dovolania, napriek tomu, že v danej veci už uplynula lehota na uplatnenie tohto mimoriadneho opravného prostriedku a z tohto dôvodu nie sú splnené zákonné predpoklady na opätovné preskúmanie napádaných súdnych rozhodnutí, ako aj správnosti postupu prokuratúry pri vybavovaní jeho predchádzajúcich podnetov.

14. Po preskúmaní sťažnosti sťažovateľa a namietaného postupu generálnej prokuratúry v predmetnej veci je ústavný súd toho názoru, že generálna prokuratúra sa podnetom sťažovateľa v napadnutom konaní náležite zaoberala a o spôsobe preskúmania ho riadne aj vyrozumela. Generálna prokuratúra postupovala pri vybavovaní ďalšieho opakovaného podnetu sťažovateľa ústavne konformným spôsobom, keď ho vzhľadom na nemožnosť podania mimoriadneho dovolania z dôvodu uplynutia zákonnej lehoty vybavila namietaným prípisom bez vecného preskúmania jeho námietok a správnosti postupu orgánov prokuratúry pri vybavovaní jeho predchádzajúcich podnetov v jeho veci. Postup generálnej prokuratúry v napadnutom konaní považuje ústavný súd za zákonný a dostatočne odôvodnený.

15. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, z ktorej vyplýva, že súčasťou základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je nepochybne aj právo dotknutej osoby požiadať o ochranu svojich práv príslušné orgány prokuratúry, či už prostredníctvom podnetu, alebo opakovaného podnetu (§ 31 ods. 2 a § 34 ods. 2 zákona o prokuratúre), pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť príslušných orgánov prokuratúry zákonom ustanoveným postupom sa takýmto podnetom (podaním) zaoberať a o jeho vybavení dotknutú osobu vyrozumieť. Súčasťou tohto práva dotknutej

osoby nie je ale právo, aby príslušné orgány prokuratúry jeho podnetu (podaniu) vyhoveľi (mutatis mutandis I. ÚS 40/01, II. ÚS 168/03, III. ÚS 133/06).

16. Nad rámec odôvodnenia ústavný súd poznamenáva, že odôvodnenie sťažnosti koncipované advokátom ako kvalifikovaným právnym zástupcom je nejasné a nezrozumiteľné, najmä pokiaľ ide o opísanie skutkového a právneho stavu prípadu sťažovateľa, z ktorého nevyplýva ani len to, že v predmetnej veci si už sťažovateľ svoje práva uplatnil v konaní pred všeobecnými súdmi, ktoré už bolo právoplatne skončené.

17. V neposlednom rade ústavný súd poukazuje na obdobné veci sťažovateľa (II. ÚS 280/2015, III. ÚS 63/2016 a II. ÚS 902/2016), aj v rámci ktorých bolo napr. konštatované:

„... ústavný súd poznamenáva, že odôvodnenie sťažnosti koncipované advokátom ako kvalifikovaným právnym zástupcom je nejasné a nezrozumiteľné, najmä pokiaľ ide o opísanie skutkového a právneho stavu prípadu sťažovateľa, z ktorého nie je zrejmé ani len to, čo je obsahom podľa sťažovateľa nezákonných rozhodnutí... ktorých sa návrh... týka, resp. čo bolo predmetom týchto napadnutých konaní. Z obsahu sťažnosti nie je zrejmé ani to, v čom podľa sťažovateľa spočíva nezákonnosť napadnutých rozhodnutí...“ Uvedené konštatovanie sa v plnom rozsahu vzťahuje aj na teraz posudzovanú vec (bod 3).

18. Ústavný súd pripomína svoju judikatúru, podľa ktorej o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

19. Vzhľadom na tieto skutočnosti ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

20. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá, ústavný súd už o ďalších návrhoch sťažovateľa v nej uplatnených nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. januára 2020

Jana Baricová
predsedníčka senátu